

var bleven paa det rene med, at man ikke stadig kunde blive staaende paa det Standpunkt, at man fordrede Nedgang i Militæruddgifterne. Det var det Standpunkt, den højtærede Forsvarsminister var kommen til indtil Aaret 1904. Hidtil havde han krævet Nedgang i Militæruddgifterne, men fra 1904 indsaa han, at det kunde ikke nytte noget længere. Og Udviklingen gik ret hurtigt for den højtærede Forsvarsminister, for allerede i 1905 var han kommen ind paa den Tankegang, at nu skulde vi have nogen Opgang. Den højtærede Forsvarsminister har jo gennemløbet mange Stadier med Hensyn til vore Militæruddgifter. Der var en Gang — det var til at begynde med —, da krævede den højtærede Forsvarsminister en klækkelig Nedgang i Militæruddgifterne, en saadan Nedgang, at der kunde blive Penge tilovers til at gennemføre gode, demokratiske Reforme for, og der skal jo mange Penge dertil. I 1904—05 havde den højtærede Forsvarsminister tabt sin Tro paa, at vi kunde faa en væsentlig Nedgang, og da gik han over til Standpunktet af 1904, til ingen Nedgang. I 1905 var han kommen bort fra dette, da mente han, at vi vilde faa nogen Opgang, og nu staar man her overfor en meget væsentlig, meget betydelig Opgang.

Det er jo ikke faa Standpunkter, den højtærede Minister har gennemfaret i Løbet af disse Aar, og jeg kan forstaa, at for en stor Del af Reformpartiet er det gaaet akkurat paa den samme Maade. Den Gang den højtærede Forsvarsminister i 1904 og 1905 kundgjorde, at han havde skiftet Standpunkt, og at vi nu ikke længere kunde vente en Nedgang i Militæruddgifterne, men maatte være forberedte paa en Opgang, var den første Følge heraf Sprængningen i Venstre. Det radikale Venstres Repræsentanter stod saadan, at vi krævede fastholdt Fordringen om Nedgang i Militæruddgifterne; men vi forstod, at naar den højtærede Forsvarsminister nu havde skiftet Standpunkt, saa laa der for os en Militæruddvikling, der i Fremtiden maatte bringe os meget væsentligt forøgede Militæruddgifter, og derfor stod vi ude paa Møderne og fremholdt for Vælgerne denne Udsigt, dette Fremtidsperspektiv, og sagde til dem, at det, der

maatte komme, vilde være en vældig Forøgelse af vort Militærapparat. Naar vi sagde dette i den Tid, under Valget i 1906, saa lød det fra de Herrers Side, at det var jo ganske ugrundede Beskyldninger, og det var ikke andet end den mest storartede og nedrige Mistæneliggørelse, som man kunde tænke sig. De Herrere kunne huske, at Valgkampagnen i 1906 blev netop ført paa dette. Nu viser det sig, at vi ganske havde Ret. Det er jo gaaet ganske, som vi den Gang sagde. Alt det, de Herrere den Gang kaldte for en lumpen Mistæneliggørelse, er nu blevet til Virkelighed. Vi havde Retten paa vor Side den Gang, som vi have den i Øjeblikket, og som vi altid have den.

Jeg forstaa nu den lange Tid, Forsvarskommissionen skulde sidde. Det gjaldt om, at man kunde skifte Standpunkter, at man kunde faa Tid til at vænne Befolkningen til større Militæruddgifter. Saa kom Forsvarskommissionens Betænkning, der jo var et stærkt Skridt over imod Højre, og nu have vi faaet en Overenskomst, som er et endnu stærkere Skridt over mod Højre. Dette frister mig til at sige, at hvis vi alligevel skulle have dette Militærforlig, lad os saa endelig faa det jo før jo hellere, for hvis det bliver udskudt til om et Aar eller to, saa ville de Herrere rimeligvis være meget længere ovre ad Højre til, fuldstændig være havnede i Højre, og saa bliver Historien meget dyrere for os, end den i Øjeblikket ser ud til. Derfor have vi fra vor Side ikke nogen som helst Grund til at øve Obstruktion. Vi stole paa, at blive de Herrere færdige i Aar, slippe vi adskilligt billigere, end hvis de faa Lov til at fortsætte deres Forhandlinger, og vi først faa Forlig ad Aare.

Thi der er en meget væsentlig Gliden over mod Højre fra Forsvarskommissionens Flertals Standpunkt og til det, der nu er Grundlaget for Overenskomsten, ikke blot i de tre Punkter, som ere nævnte, men ogsaa i den Bunke Forslag, vi have faaet forelagt for os. Forsvarskommissionens Flertal indtog f. Eks. det Standpunkt med Hensyn til Hæren, at vi skulde have en Hær, der, hvad Fodfolket angaar, beløb sig til 42 Batailloner; men det Standpunkt, man staar paa nu fra Regeringspartiernes